



**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia października 2013 r.

DOLiS/DEC-
dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku Pani E. M. o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 2 lipca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-704/13/41833), umarzającą postępowanie w sprawie skargi na przetwarzanie jej danych osobowych przez M. poprzez ich udostępnienie osobie nieupoważnionej,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani E. M., zwanej dalej Skarżącą, na przetwarzanie jej danych osobowych przez M. (zwany dalej Przedsiębiorcą). W treści skargi Skarżąca zakwestionowała udostępnienie jej danych osobowych przez pracownika Przedsiębiorcy, Panią B. B., na rzecz osoby nieupoważnionej do ich pozyskania.

Uzasadniając skargę Skarżąca wskazała, iż jej dane osobowe, pozyskane przez Przedsiębiorcę w związku ze skorzystaniem przez nią z usług tego podmiotu jako agenta turystycznego, udostępnione zostały przez pracownika podmiotu, Panią B. B., na rzecz Pana K. K., który to następnie poinformował Skarżącą o tym udostępnieniu.

W związku z powyższym Skarżąca wniosła o wydanie nakazu usunięcia jej danych osobowych przez Przedsiębiorcę.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) ustalił następujący stan faktyczny.

Skarżąca w dniu [...] marca 2012 r. podpisała umowę o imprezę turystyczną nr [...] z pracownikiem Przedsiębiorcy, agentem reprezentującym A.. W ramach ww. umowy Skarżąca zakupiła wycieczkę do Egiptu w terminie od [...] kwietnia 2012 r. do [...] kwietnia 2012 r. Jak wskazała Skarżąca, po przybyciu do Egiptu otrzymała kilka wiadomości tekstowych

sms od Pana K. K., z treści których wynikało, iż posiada on wiedzę na temat szczegółów jej wyjazdu m. in. długości zaplanowanego pobytu czy miejsca pobytu. Skarżąca podniosła, iż po powrocie do kraju przeprowadziła z Panem K. K. rozmowę, w której wskazał on, iż informacje o szczegółach jej wyjazdu oraz numerze telefonu pozyskał od pracownika Przedsiębiorcy, Pani B. B.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego w sprawie, organ ochrony danych osobowych ustalił, iż w dniu [...] marca 2013 r. Przedsiębiorca zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej i w dniu [...] kwietnia 2013 r. został wykreślony z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor w dniu 2 lipca 2013 r. wydał decyzję (znak: DOLiS/DEC-704/13/41833), umarzającą postępowanie.

W ustawowym terminie Skarżąca złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. We wniosku Skarżąca podniosła, że „wskazany powód wydania decyzji o umorzeniu postępowania [zaprzestanie wykonywania działalności przez przedsiębiorcę z dniem [...] marca 2013 r. i wykreślenie z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej z dniem [...] kwietnia 2013 r.], nie jest zasadny w świetle przedstawionego problemu.” Jak wskazała Skarżąca skarga dotyczyła konkretnej osoby, tj. B. B., która była pracownikiem Przedsiębiorcy, zatem jej zarzuty były skierowane konkretnie do tej osoby, nie zaś do samego Przedsiębiorcy. Ponadto Skarżąca wskazała, iż usunięcie danych było jednym z jej oczekiwań, a nie jedynym, zatem zwraca się o rozpatrzenie pozostałych oczekiwań, w odniesieniu do konkretnej osoby, tj. B. B.. Dodatkowo Skarżąca podniosła, że, cyt: „M. funkcjonuje nadal jako firma Pani E. B., tyle że zmieniona została siedziba, na ul. [...], [...] O. (...), zaś rodzaj działalności - zamiast wyjazdów turystycznych jak wcześniej, to organizowanie maratonów (informacje ze strony internetowej).”

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji z dnia 2 lipca 2013 r. jest prawidłowe, a okoliczności podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają jego zmiany.

Odnosząc się do podnoszonego we wniosku zarzutu, iż skarga, cyt: „dotyczyła konkretnej osoby, tj. B. B., która była pracownikiem Przedsiębiorcy, zatem zarzuty były skierowane konkretnie do tej osoby, nie zaś do samego Przedsiębiorcy” wskazać należy, że stroną niniejszego postępowania nie był pracownik Przedsiębiorcy (tj. Pani B. B.), a mógł być nią jedynie Przedsiębiorca jako administrator danych, bowiem odpowiedzialność za proces przetwarzania danych osobowych spoczywa na ich administratorze. W tym przypadku administratorem danych klientów Przedsiębiorcy był Przedsiębiorca i to on odpowiada za naruszenie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych przez swoich pracowników. To on bowiem obowiązany jest do pełnej kontroli nad procesem przetwarzania danych, tak aby zapobiec powstawaniu zdarzeń

narażających dane na udostępnienie osobom nieupoważnionym. W związku z tym to działania Przedsiębiorcy jako odpowiedzialnego za przetwarzanie tych danych są oceniane. Jeżeli mimo zachowania wszelkich względów bezpieczeństwa w wyniku jakiegoś działania pracownika administratora dojdzie do naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, to takie zachowanie może być dochodzone, w zależności od tego jaki stosunek prawny łączy administratora z tym pracownikiem, na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zm.) bądź ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 z późn. zm.). Gdy natomiast administrator uzna, iż skutek takiego działania pracownika doszło do naruszenia przepisów karnych ustawy o ochronie danych osobowych, winien on poinformować o tym organy ścigania.

Generalny Inspektor podtrzymuje zajęte w zaskarżonej decyzji stanowisko, iż niniejsze postępowanie należy umorzyć jako bezprzedmiotowe. Odnosząc powyższe do stanu faktycznego ustalonego w sprawie, wskazać bowiem należy, że w toku prowadzonych dodatkowych czynności wyjaśniających w sprawie organ ochrony danych osobowych ustalił, iż Przedsiębiorca zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej i w dniu [...] kwietnia 2013 r. został wykreślony z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej.

Stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego. W doktrynie wskazuje się, że, cyt: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi się w art. 105 § 1, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2004, s. 489). Należy ponownie wyjaśnić w tym miejscu, że w doktrynie wskazuje się na bezprzedmiotowość postępowania, której przyczyny mogą mieć charakter podmiotowy oraz przedmiotowy. Przyczyny te mogą powstać „na skutek faktów naturalnych lub na skutek zdarzeń prawnych, chodzić będzie o śmierć osoby fizycznej lub o utratę przez nią zdolności do nabycia uprawnień o charakterze osobistym, ustanie bytu prawnego osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, zmianę tytułu własności rzeczy, jej zniszczenia, o zniesienie danej kategorii uprawnień lub obowiązków, uchylenie podstaw prawnych do działania administracji publicznej w formach władczych w określonych sprawach, czy też niedopuszczalność wzruszenia decyzji w trybach nadzwyczajnych wynikającą z przepisów odrębnych (...)” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, 8 wyd., Warszawa 2006).

Ustalenie przez organ publiczny istnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem wówczas podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie

postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

W kontekście powyższego, wobec nieistnienia Przedsiębiorcy, tj. podmiotu wobec którego mogłoby być skierowane ewentualnie rozstrzygnięcie wydane w toku niniejszego postępowania przez Generalnego Inspektora, niniejsze postępowanie powinno zostać umorzone jako bezprzedmiotowe w zakresie przetwarzania przez ten podmiot danych osobowych Skarżącej.

Jednocześnie wskazać należy, że umorzenie niniejszego postępowania administracyjnego nie oznacza, iż Skarżąca nie może dochodzić swoich roszczeń w innym trybie. Jeżeli w ocenie Skarżącej w wyniku działania Pani B. B., doszło do naruszenia jej dóbr osobistych, to może ona wystąpić na drogę postępowania cywilnego w myśl przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.). Stosownie bowiem do treści art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Zgodnie z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Reasumując, po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy Generalny Inspektor podtrzymuje rozstrzygnięcie zawarte w decyzji z dnia 2 lipca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-704/13/41833).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).